

**PUHE NLKNL:n
V YLEISLIITTOLAISESSA
KONFERENSSISSA ⁴⁵**

maaliskuun 29 pnä 1927

Toverit! Sallikaa minun tervehtiä teitä puolueemme Keskuskomitean nimessä. (Suosionosoituksia.)

Sallikaa toivottaa teille menestystä maamme työläis- ja talonpoikaisnuorison järjestämisen ja poliittisen valistamisen vaikeassa tehtävässä.

Nuorisoliitto on aina kulkenut sotureittemme ensi riveissä. Toivokaamme, että nuorisoliitto tulee edelleenkin olemaan ensi riveissä ja kantamaan korkealla eteenpäin sosialismin lippua. (Suosionosoituksia.)

Ja nyt, tervehdysten jälkeen, sallikaa minun siirtyä kahteen kysymykseen, joista eräät nuorisoliittolaistoverinne juuri äskettäin puhuivat kanssani.

Ensimmäinen kysymys on meidän teollisuuspolitiikkaamme koskeva kysymys. Se on niin sanoakseni meidän sisäpoliittisia asioitamme. Ja toinen kysymys on Nankingin tapahtumia ⁴⁶ koskeva kysymys. Se on siis ulkopoliittisia asioita.

Toverit! Peruslinja, jonka suuntaan teollisuutemme kehityksen on käytävä, peruslinja, jonka on määrätävä sen kaikki askeleet eteenpäin, on teollisuustuotteiden tuotantokustannusten järjestelmällisen alenta-

misen linja, teollisuustavaroiden tehtaanhintojen järjestelmällisen alentamisen linja. Se on se valtatie, jota meidän teollisuutemme on kuljettava, jos se haluaa kehittyä, jos se haluaa lujittua, jos se haluaa saada mukaansa maatalouden, jos se haluaa lujittaa ja laajentaa sosialistisen taloutemme perustaa.

Mistä tällainen linja johtuu?

Mitkä ovat ne syyt, jotka tekevät tällaisen linjan välttämättömäksi ja tarkoituksenmukaiseksi?

Tämä linja johtuu ainakin neljästä perussyystä.

Ensimmäinen syy on se, että korkeisiin hintoihin pohjautuva teollisuus ei ole eikä voi olla todellista teollisuutta, sillä sellainen teollisuus kiertämättä rappeutuu ansarikasviksi, joka ei ole eikä voi olla elinkykyinen. Vain sellainen teollisuus, joka alentaa järjestelmällisesti tavaroidensa hintoja, vain sellainen teollisuus, joka pohjautuu tuotteiden tuotantokustannusten järjestelmälliseen alentamiseen, vain sellainen teollisuus, joka siis parantaa järjestelmällisesti tuotantoaan, tekniikkaansa ja työn järjestelyään, talouden hallinnon menetelmiä ja -muotoja, — vain sellainen teollisuus on meille tarpeen, sillä vain se voi kehittyä eteenpäin ja vain se voi antaa proletariaatille täydellisen voiton.

Toinen syy on se, että teollisuutemme pohjautuu sisämarkkinoihin. Me emme voi eikä meillä ole mahdollisuutta kilpailla kapitalistien kanssa ulkomaisilla markkinoilla. Sisämarkkinat ovat teollisuudellemme sen perusmarkkinoita. Mutta siitä johtuu, että teollisuutemme voi kehittyä ja lujittua vain sikäli, mikäli tulevat kehittymään ja laajenemaan meidän sisämarkkinamme, näiden markkinoiden vastaanottokyky, teol-

lisuustavaroiden joukkokysyntä. Mutta mistä johtuu sisämarkkinaimme laajeneminen, niiden vastaanotto-kyvyn lisääntyminen? Se johtuu muun muassa teollisuustavaroiden hintojen järjestelmällisestä alentamisesta, s.o. siitä samasta teollisuutemme kehittämisen linjasta, josta edellä puhuin.

Kolmas syy on se, että ilman teollisuustavaroiden hintojen alentamista, ilman teollisuustavaroiden järjestelmällistä halventamista on mahdotonta säilyttää ne ehdot, jotka ovat välttämättömiä työläisten työpalkan edelleen kohottamiseksi. Ensinnäkin, työläiset itse ovat teollisuustavaroiden kuluttajia, minkä vuoksi tavaroiden hintojen alentamisella ei voi olla olematta mitä tärkein merkitys realipalkan säilyttämisessä ja kohottamisessa. Toiseksi, teollisuustavaroiden hintojen alentaminen määrää maataloustuotteiden hintojen vakiintuneisuuden, joita kaupungeissa kuluttavat pääasiassa työläiset, millä seikalla myöskään ei voi olla olematta mitä tärkein merkitys työläisten realipalkan säilyttämisessä ja kohottamisessa. Voiko sosialistinen valtiomme olla kohottamatta järjestelmällisesti työläisten työpalkkaa? Ei, ei voi. Mutta siitä johtuu, että teollisuustavaroiden hintojen järjestelmällinen alentaminen on eräs kaikkein välttämättöimpiä edellytyksiä työväenluokan elintason yhä edistyvälle kohottamiselle.

Lopuksi neljäs syy on se, että ilman teollisuustavaroiden hintojen alentamista me emme voi säilyttää sitä liittoyhteyttä proletariaatin ja talonpoikaiston välillä, teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä, joka muodostaa proletariaatin diktatuurin perustan maassamme. Te tiedätte, että talonpoika maksaa

liian korkeita hintoja teollisuustavaroista, kankaista, koneista j.n.e. Te tiedätte, että tämä seikka herättää vakavaa tyytymättömyyttä talonpoikaiston keskuudessa ja vaikeuttaa maatalouden kasvua. Mutta mitä siitä johtuu? Siitä johtuu vain se, että meidän on harjoitettava teollisuustavaroiden hintojen järjestelmällisen alentamisen politiikkaa, jos me todella haluamme säilyttää liittoyhteyden, säilyttää työväenluokan ja talonpoikaiston liiton ja kehittää edelleen maataloutta.

Mutta mitä tarvitaan sitä varten, että teollisuustuotteiden tuotantokustannusten ja tavaroiden tehtaanhintojen alentamisen politiikka voitaisiin tehdä mahdolliseksi ja täysin toteutettavaksi? Sitä varten on tarpeen tuotantotekniikan perusteellinen parantaminen, tuotantolaitosten työnjärjestelyn perusteellinen parantaminen, koko talouskoneiston perusteellinen parantaminen ja yksinkertaistaminen, päättäväinen taistelu talouskoneiston byrokratismia vastaan. Tätä kaikkea meillä nimitetään tuotannon ja taloushallinnon sosialistiseksi rationalisoimiseksi. Meidän teollisuutemme on tullut sellaiseen kehitysvaiheeseen, jolloin työn tuottavaisuuden vakava kasvu ja teollisuustuotteiden tuotantokustannusten järjestelmällinen alentaminen käy mahdottomaksi ilman uuden, paremman tekniikan soveltamista, ilman uuden, paremman työnjärjestelyn soveltamista, ilman talouskoneistomme yksinkertaisemmaksi ja halvemmaksi tekemistä. Kaikki se on meille tarpeen ei ainoastaan työn tuottavaisuuden kohottamiseksi ja teollisuustavaroiden hintojen alentamiseksi, vaan myöskin sitä varten, että voisimme tällä perustalla hankitut säästöt käyttää teollisuutemme edelleen kehittämiseen ja laajentamiseen. Juuri

sitä varten meille on tarpeen teollisuutemme ja taloushallinnon sosialistinen rationalisoiminen.

Näinmuodoin syntyy ketju: me emme voi kehittää teollisuutta eteenpäin alentamatta järjestelmällisesti teollisuustuotteiden tuotantokustannuksia ja tavaroiden tehtaanhintoja, mutta teollisuustavaroiden hintojen alentaminen on mahdotonta ilman uuden tekniikan, työnjärjestelyn uusien muotojen, talouden uusien, yksinkertaisempien hallintomenetelmien soveltamista. Siitä johtuu kysymys tuotannon ja taloushallinnon sosialistisesta rationalisoimisesta nykyajan eräänä ratkaisevana kysymyksenä.

Juuri siksi olen sitä mieltä, että puolueemme Keskuskomitean äskeinen päätös tuotannon ja taloushallinnon rationalisoimisesta⁴⁷ on puolueemme eräs tärkeimpiä päätöksiä, joka määrittelee meidän teollisuuspolitiikkamme lähikaudeksi.

Sanotaan, että rationalisointi vaatii jonkinlaisia väliaikaisia uhrauksia eräiden työläisryhmien, niiden joukossa myös nuorison puolelta. Se on totta, toverit!

Vallankumouksemme historia puhuu siitä, ettei ainoakaan suurimerkityksellinen askel ole mennyt meillä ilman jonkinlaisia uhrauksia työväenluokkamme erinäisten ryhmien puolelta koko maamme työväenluokan etujen hyväksi. Ottakaamme esimerkiksi kansalaissota, vaikkakin nykyisiä vähäisiä uhrauksia ei voida mitenkään verrata niihin vakaviin uhreihin, joita meillä oli kansalaissodan kaudella. Te näette, että nuo uhraukset jo korvautuvat meillä runsaalla mitalla.

Tuskin tarvinnee todistella, että nykyiset vähäiset uhraukset tulevat korvautumaan lähitulevaisuudessa

runsaalla mitalla. Juuri siksi ajattelenkin, ettemme saa karttaa eräitä vähäisiä uhreja koko työväenluokan etujen hyväksi.

Nuorisoliitto on aina ollut taistelijoittemme eturi-veissä. Minä en tiedä sellaista tapausta, jolloin se olisi jäänyt jälkeen meidän vallankumouksellisen elämämme tapahtumista. Minä en epäile sitä, etteikö nuorisoliitto nytkin, sosialistisen rationalisoinnin käytännössä toteuttamisen kysymyksessä, ottaisi sille kuuluvaa paikkaa. (Suosionosoituksia.)

Sallikaa minun siirtyä nyt toiseen kysymykseen — Nankingin tapahtumia koskevaan kysymykseen. Ajattelen, että Nankingin tapahtumat eivät voi olla meille yllätyksenä. Imperialismi ei voi elää ilman väkivaltaa ja ryöstöä, ilman verta ja ampumisia. Siksi se onkin imperialismia. Sen vuoksi Nankingin tapahtumat eivät voi olla meille yllätyksenä.

Mistä Nankingin tapahtumat puhuvat?

Mikä on niiden poliittinen sisältö?

Ne puhuvat siitä, että imperialismin politiikassa on tapahtunut käänne, käänne aseistetusta rauhasta aseelliseen sotaan Kiinan kansaa vastaan.

Nankingin tapahtumiin saakka imperialismi pyrki peittelemään hankkeitaan imelillä puheilla rauhasta ja puuttumattomuudesta muiden maiden sisäisiin asioihin, „sivilisation“ ja „ihmisrakkauden“ naamiolla, Kansainliitolla j.n.e. Nankingin tapahtumien jälkeen imperialismi viskaa syrjään niin imelät puheet, puuttumattomuuden, Kansainliiton kuin myöskin kaikenlaiset muut naamiot. Nyt imperialismi seisoo koko maailman edessä peittelemättömän ryövärin ja sortajan kaikessa alastomuudessa.

Porvarilliselle pasifismille on annettu vielä yksi murskaava isku. Sillä mitäpä muuta imperialistisen pasifismin ylistäjät, sellaiset kuin Boncour'it, Breitscheidit y.m. voisivat panna Nankingin asukkaiden ampumisen tosiasiaa vastaan kuin petollisia pasifistisia puheitaan?

Kansainliitolle on annettu vielä yksi korvapuusti. Sillä kuka muu kuin imperialismiin lakeija voi pitää „normaalina“ sellaista tosiasiaa, että eräs Kansainliiton jäsenistä ampuu Kansainliiton toisen jäsenen väestöä, ja Kansainliiton on pakko vaieta arvellen, ettei asia koske sitä?

On näytetty toteen, että meidän puolueemme oli oikeassa arvioidessaan imperialistimaiden sotajoukkojen tuonnin Shanghaihin Kiinan kansaa vastaan suunnattujen sotilaallisten hyökkäysten alkusoitoksi. Sillä ketkä muut kuin sokeat voivat olla näkemättä sitä, että imperialismi tarvitsi sotajoukkoja Shanghaihin siirtyäkseen „sanoista“ „tekoihin“.

Sellainen on Nankingin tapahtumien sisältö.

Minkälaisia aikomuksia imperialisteilla saattoi olla uskaltautuessaan Nankingin seikkailuun?

Mahdollista on, että viskatessaan naamionsa syrjään ja asettaessaan Nankingissa päiväjärjestykseen tykistön, imperialistit halusivat kääntää historian pyörää takaisinpäin, tehdä lopun kasvavasta vallankumouksellisesta liikkeestä kaikissa maissa ja käydä taisteluun sen maailman kapitalismin suhteellisen vankkuuden palauttamiseksi, mikä oli olemassa ennen imperialistista sotaa.

Tunnettua on, että imperialistisesta sodasta kapitalismi pääsi parantumattomin haavoin.

Tunnettua on, että kymmenisen vuotta sitten Neuvostoliiton työläiset ja talonpojat murtivat pääoman rintaman ja iskivät siihen parantumattoman haavan.

Tunnettua on, että imperialistinen sota horjutti perustuksiaan myöten imperialismiin herruuden siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa.

Tunnettua on, että kymmenen vuoden kuluttua Lokakuun vallankumouksen jälkeen myöskin Kiinan työläiset ja talonpojat ryhtyivät murtamaan imperialismiin rintamaa, eikä ole pienintäkään syytä luulla, etteivät he murtaisi sitä loppuun asti.

On siis mahdollista, että imperialistit halusivat pyyhkäistä pois tämän kaiken yhdellä iskulla ja avata historian „uuden sivun“. Ja jos he todellakin halusivat sitä, niin täytyy sanoa, että he löivät kirveensä kiveen. Sillä vain lapsellisiksi käyneet ihmiset voivat luulla, että tykistön lait ovat historian lakeja voimakkaampia, että Nankingiin ammutuilla laukauksilla voidaan historian pyörää kääntää takaisin.

On mahdollista, että ampuessaan Nankingia imperialistit halusivat siten peloitella muiden maiden sorrettuja kansoja, jotka pyrkivät kiihkeästi vapauteen, aivan kuin sanoakseen niille: Nankingissa kerrotaan satua teistä. Se ei ole lainkaan mahdotonta, toverit. Peloitelupolitiikalla ovat omat „perustansa“ imperialismiin historiassa. Mutta siitä, että tuo politiikka on kelvoton eikä johda päämäärään, siitä tuskin voi olla epäilystä. Tuota politiikkaa käytti aikoinaan „menestyksellisesti“ Venäjän tsarismi. Mutta mihin se päättyi? Te tiedätte, että se päättyi tsarismiin täydelliseen romahdukseen.

Vihdoin on mahdollista, että ampuessaan Nankingia imperialistit halusivat antaa iskun suoraan Kiinan vallankumouksen sydämeen ja tehdä mahdottomaksi, ensiksikin, Kiinan eteläisten sotajoukkojen edelleen liikehtimisen ja Kiinan yhdistämisen ja, toiseksi, niiden konsessioista käytävien neuvotteluehtojen toteuttamisen, jotka oli viety läpi Hankoussa. Se on täysin mahdollista ja nähtävästi täysin todennäköistä. Sen, että imperialistit eivät halua yhtenäistä Kiinaa, vaan katsovat paremmaksi kahden Kiinan olemassaolon voidakseen „menestyksellisemmin manöveerata“, — sen on kapitalistinen lehdistö jo moneen kertaan löpötellyt julki. Mitä tulee Shanghaiin ja muihin konsessioihin, niin tuskin voidaan epäillä sitä, että monet imperialistit „eivät ole myötämielisiä“ niille ehdoille, jotka laadittiin ja hyväksyttiin Hankoussa. Siis ampuessaan Nankingia imperialistit halusivat nähtävästi siten sanoa, että he katsovat paremmaksi neuvottelujen käymisen kansallisen hallituksen kanssa tulevaisuudessa tykistön painostuksella ja säästyksellä. Sellaisia ovat imperialistien musikaaliset maut. Se, että tämä kummallinen musiikki muistuttaa ihmissyöjien musiikkia, — se ei näköjään imperialisteja ujostuta...

Saavuttavatko he päämääränsä, sen osoittaa lähi-tulevaisuus. Täytyy kuitenkin panna merkille, että toistaiseksi he ovat saaneet aikaan vain: kiinalaisten vihan kasvamisen imperialismia kohtaan, Kuomintangin⁴⁸ voimien yhteenliittymisen ja Kiinan vallankumouksellisen liikkeen uuden vasemmalle siirtymisen.

Tuskin voidaan epäillä sitä, etteivätkö tulokset olisi toistaiseksi päinvastaisia.

Näinmuodoin käy niin, että ampuessaan Nankingia imperialistit pyrkivät aivan toiseen kuin mitä todellisuudessa syntyi, ja tulos oli sitäpaitsi aivan vastakkainen sille, mihin he olivat pyrkineet.

Sellaisia ovat Nankingin tapahtumain tulokset ja perspektiivit.

Sellaista on vanhoillisten leirin järkipattien politiikka.

Eipä suotta sanota, että kenet jumala tuomitsee tuohon, siltä hän riistää järjen. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

*„Pravda“ № 72,
maaliskuun 31 pnä 1927*